

IV/411-1/2019

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/411-2/2019</u>	
Érkezett: 2019 ÁPR 23.	
Példány: <u>1</u>	Kezeiőiroda: <u>1</u>
Melléklet: <u>1</u> db	<u>1</u>

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **Süveges Péter** () csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, Dr. Szikinger István ügyvéd, Bólyai János és Társai Ügyvédi Iroda, () – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a és 26. §-ának (1) bekezdése alapján a tisztelt Alkotmánybíróság fenti számú hiánypótlási felhívására az alábbi kiegészített

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.891/2018/12/II. számú határozata - a Fővárosi Törvényszék 28.P.21.664/2017/38. számú ítéletére is kiterjedően – sérti az Alaptörvény VI cikkének (1) bekezdésében foglaltakat az Alaptörvény I. cikkének (3) bekezdésére is tekintettel.

A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény. 392. § (7) bekezdés c) pontja ugyancsak sérti az Alaptörvény VI. cikke (1) bekezdésének rendelkezését az Alaptörvény I. cikkének (3) bekezdésére is tekintettel.

Kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdésébe ütközés miatt - az Alaptörvény I. cikkének (3) bekezdésére is tekintettel - semmisítse meg a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.891/2018/12/II. számú ítéletének azon rendelkezését az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 43. §-a alapján amely szerint „Egyebekben a keresetet elutasító rendelkezést helybenhagyja” a Fővárosi Törvényszék 28.P.21.664/2017/38. számú ítéletének egészére is kiterjedően.

Kérem továbbá, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdésébe ütközés miatt - az Alaptörvény I. cikkének (3) bekezdésére is tekintettel - az

Alkotmánybíróságról szól 2011. évi CLII. törvény 28. §-ának alkalmazásával semmisítse meg a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény. 392. § (7) bekezdés c) pontját.

indokolás

Kérelmem indokolását az alábbiakban adom elő

1. A Fővárosi Ítéltábla az 1.Pf.20.891/2018/12/II. számú ítéletével részben megváltoztatta a Fővárosi Törvényszék 28.P.21.664/2017/38.. számú ítéletét a személyiségi jogaim megsértése és a jogkövetkezmények alkalmazása iránt indított peremben. A másodfokú bíróság megállapította az alvásmegvonás jogellenességét, azonban az elsőfokú határozattal egyezően elutasította (illetőleg helybenhagyta az első fokú elutasítást) a családi – és más – kapcsolattartás közvetlen (testi érintkezést is engedő) formájának a büntetés-végrehajtási intézmény részéről történő tiltása és megakadályozása tekintetében.

A másodfokú – jogerős – határozatot 2018. december 20-án vette át a jogi képviselőm. Az alkotmányjogi panasz indítvány benyújtásának a határideje 2019. 02. 19.

Az első fokon hozott határozat ellen fellebbezést nyújtottam be, az Ítéltábla döntésével szemben jogorvoslati lehetőség nem állt a rendelkezésemre. Így a rendes jogorvoslati lehetőségeket kimerítettem. Felülvizsgálati eljárást, más rendkívüli jogorvoslatot nem kezdeményeztem, ilyenek nincsenek folyamatban.

A közvetlen érintettségemet azzal igazolom, hogy a megjelölt bírósági határozatokhoz vezető per felperese voltam, személy szerint engem értek azok az álláspontom szerint súlyos személyiségi jogi sérelmek, amelyek miatt a bírósághoz fordultam.

2. Érdemi indokolás

Az Alaptörvény érintett rendelkezései:

I. cikk (3):

„Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható”.

VI. cikk (1)

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.”

A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény. 392. § (7) bekezdés c) pontja:

[(7) A szigorúbb rezsimszabályok alkalmazása során a letartóztatott]

„c. - látogatójával biztonsági beszélőfülkében vagy biztonságtechnikai eszközökön keresztül hatvan perc időtartamban érintkezhet,”

A másodfokú határozat szerint:

„Az alperesi parancsnok a 2017. november 24-én kelt, 53. számú intézkedésének 20. pontjában a látogatás során a fogvatartott és a látogatója között a fizikai kontaktust nem engedélyezte, ami valamennyi, így az asztal melletti kapcsolattartásra is irányadó”.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés és az annak alapjául szolgáló jogszabály miért és mennyiben ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel [VI. cikk (1) bekezdés, az I. cikk (3) bekezdésére is tekintettel].

A felhívott alaptörvényi szabály [VI. cikk (1) bekezdés], ami a másodfokú ítélet meghozatalakor már hatályban volt, kiemelkedő jelentőségű. Az addigi alapjogi hierarchia szerint a kommunikációs jogok a többi alapjoghoz képest is kivételezett védelemben részesültek. Ezt a fontossági sorrendet a jogalkotó módosította: az Alaptörvény 5. módosításának 4. cikke úgy alakította azt át, hogy jelenleg a véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása sem sértheti a családi- és magánélethez való jogot. Ez nyilvánvalóan azt jelenti, hogy az alapjog korlátozását lehetővé tevő normákat is módosítani kell, de legalábbis újra kell értelmezni azokat. A családi élet és a kapcsolattartás ma közvetlenül az élethez és az emberi méltósághoz való, abszolútnak is tekintett jogok alatt, de más jogokhoz képest elsőbbségben részesítendő érték és norma.

Az ítélet a megsemmisíteni indítványozott törvényi rendelkezésre, valamint a parancsnok által kiadott intézkedésre hivatkozik.

Ezek azonban álláspontom szerint ellentétben állnak az Alaptörvény I. cikke (3) bekezdésében írt alapjog-korlátozási mércével, különösen sértik a szükségesség és arányosság követelményét.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága megállapította, hogy a veszélyesnek nyilvánított fogvatartottakkal szemben bizonyos korlátozások elfogadhatók, a családi kapcsolatok fenntartásának olyan akadályozása hosszú időn keresztül, ami lényegében az én ügyemben is folyamatban van, sérti az Egyezmény 8. cikkét, ami érdemben megfelel az itt felhívott alaptörvényi rendelkezésnek (Horych kontra Lengyelország, 13621/08 sz. kérelem, 2012. április 17-i ítélet, jogerős: 2012. július 17.).

Meg kell jegyezni, hogy az immár 8 éve – igaz, nem egyfolytában, de a legutóbbi szakaszban 2013 novemberétől – tartó letartóztatásom hosszát már az Emberi Jogok Európai Bírósága is elfogadhatatlannak tartotta 2016 januárjában (50255/12 sz. kérelem, 2016. január 5-i ítélet, azóta is bent vagyok a büntetés-végrehajtási intézetben). A terhemre rótt bűncselekmények miatt egyébként 2005 óta folyik a büntetőeljárás. Ilyen körülmények között veszélyesnek tekinthető nem vagyok. Annál kevésbé, mivel volt időszak, amikor házi őrizetben tartottak, akkor sem

tanúsítottam semmiféle olyan magatartást, amivel kiérdemeltem volna, hogy szigorú rezsimben legyek. Megjegyzem, hogy az ellenem hozott ítéletet megalapozatlanság miatt helyezte hatályon kívül a Fővárosi Ítéltábla, ezért, de ettől függetlenül is, álláspontom szerint az ártatlanság védelme tiszteletben tartásával kellene végrehajtani a legsúlyosabb kényszerintézkedést is. A családi kapcsolatok súlyos korlátozása nem szükséges, hiszen azóta nyilvánvalóvá tettem a családommal együtt, hogy semmiféle veszélyt nem jelentünk egymásra, így természetesen a büntetés-végrehajtási intézet biztonságára sem. Feltéve, de meg nem engedve, hogy mégis, a családi élethez való jog korlátozása a hivatkozott strasbourg döntéssel is összhangban az arányosság követelményébe ütközik.

Tekintettel arra, hogy a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény. 392. § (7) bekezdés c) pontja lényegében időkorlát nélkül, állandó jelleggel teszi lehetővé, sőt: előírja az Emberi Jogok Európai Bírósága által jogosan kifogásolt helyzetet, annak megsemmisítése is indokolt. Természetesen ezzel nem vitatom magam sem, hogy lehetnek olyan helyzetek – például a családtag valamilyen kapcsolódása a gyanú vagy vád tárgyát képező bűncselekményhez -, amelyek időleges korlátozást lehetővé tehetnek, esetemben azonban ilyenről nincs szó, másrészt pedig a korlátozások sem időlegesek.

Alkotmányjogi szempontú indokolás arra nézve, hogy a támadott döntés és jogszabályi rendelkezés mennyiben és miért sérti az indítványozónak az Alaptörvényben biztosított jogát.

Az Alaptörvény VI. cikkének már idézett (1) bekezdése kimondja: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. Az I. cikk (3) bekezdése pedig azokat a feltételeket és kereteket írja le kötelező erővel, amelyek behatárolják az alapvető jogok korlátozásának a lehetőségeit.

Tudományos megállapítás, hogy a család legfontosabb vonása az annak tagjai közötti állandó érintkezés, interakció.¹ Ebből logikusan következik, hogy a hivatkozott jogot úgy kell értelmezni, hogy az magába foglalja a testi érintkezés jogát is. Azt kell tehát **az Alaptörvény I. cikkének (3) bekezdése** alapján vizsgálni, hogy mennyiben szükséges (elengedhetetlen) ennek a lehetőségnek a megvonása, illetőleg mennyiben arányos az alaptörvényi cél szolgálata érdekében.

Megítélésem szerint a szabadságelvonással járó büntetések lényegéhez tartozik, hogy a házasság súlyos korlátozást szenved (bár ez is ellensúlyozandó a lehetőségek keretein belül). A „beszélőkön” való fizikai elválasztás, továbbá a telefonos kapcsolatok semmivel nem indokolt és semmivel nem indokolható korlátozása (például a hétvégekre vonatkozóan, ami egyébként is a társadalmi gyakorlatból adódóan a legfontosabb, hiszen normál körülmények között ilyenkor van együtt a család) természetesen sérti a szükségesség követelményét, hiszen annak semmiféle érdemi indokát nem adta az intézkedéssel érintett határozat. Ebben az esetben pedig álláspontom szerint az arányosság kérdése már fel sem merül. Az Alaptörvényben biztosított jogom tehát annyiban sérül, hogy a családi élet lényegéhez tartozó interakciók nem valósulhatnak meg az egyébként fizikailag és alkotmányjogilag is

¹ Cseh-Szombathy László: A család meghatározása, in: Czibere Ibolya (szerk): Családszociológia, Debrecen, 2006, 5. o.

nyitva álló kereteken belül. Azért sérti ez a helyzet az Alaptörvényben biztosított jogomat, mert a mondottak szerint a jog lényegi tartalmának a korlátozását engedi meg a törvény, amiből alkotmányos jogértelmezés mellett még mindig nem következik az intézményes jogelvonás megengedettsége, az pedig a mondottak szerint megvalósult.

Hozzájárulok az indítványnak és az ahhoz kapcsolódó bármilyen kommunikációnak a nevemmel és személyes adataimmal való nyilvánosságra hozatalához. Ezt már korábban megtettem, technikai okokból nem a megfelelő változat ment át, amiért elnézést kérek.

Kelt: Budapest, 2019-04-15

Indítványozó képviselőjében:

Melléklet (a már becsatoltakon túlmenően)

4. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról (Süveges Péter a teljes nyilvánosságra hozatalhoz beleegyezését adja)